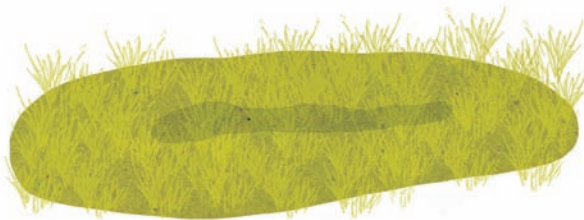

Zlobivý kamzík

Malý kamzík celé dny zlobil. Běhal, šplhal po skalnatých svazích a přeskakoval strže. Kamzičí maminka byla ráda, že syn posiluje a není líný, ale některá strmá místa a hluboké průrvy měl zatím zakázané. Nebyl ještě tak silný, a kamzice o něj měla strach. Snažila se ho mít na očích a každou chvíli volala:

„Kamzíku, stůj! Kam utíkáš? Nechoď tam, spadneš!“

Ale všechno napomínání bylo zbytečné. Kamzík jen stříhl ušima, vyhodil zadními kopýtky a byl v prachu. Cestou prohnal otakárka, zadupal na ještěrku vyhřívající se na slunci a už

pádil za ostatními kamzíčaty. A řádili společně. Jeden lumpík vždycky hlídal na vyvýšeném místě, a jakmile se blížila nějaká kamzičí maminka, vydal ostrý varovný hvizd a zadupal. Kamzíčata se okamžitě ukryla do skal a kamzice měly co dělat, aby je našly. Přestože se maminky zlobily, bylo to spíš jen naoko. Dobře věděly, co všechno se jejich děti musí naučit, aby pod horami přežily. Co však kamzice opravdu pokaždé rozlítilo doběla, bylo houpání. Ano, houpání!

Malí kamzíci si totiž vymysleli skvělou hru. Na silných větvích stromů, kterých tu ovšem moc nerostlo, se kamzíci houपालi zavěšení za růžky. To bylo něco! Kamzíci střídavě vyskakovali na větve, zuřivě se komíhali vysoko dopředu dozadu a pokaždé radostí pískali.

„Jupí!“

„Hurá!“

„Přidej! Do toho!“

Jak maminky zaslechly ječivý rámus, rozběhly se na známá místa a hnaly kamzíčata pryč. Doma jim pak pěkně vyprášily kožichy.

Marné však bylo domlouvání, hubování či výprask. Nic nepomáhalo. Touha dosytosti se báječně zahoupat byla u kamzíčat silnější. A tak neustále zákaz porušovala.

Mámy kamzice měly o malé růžky obavy, bály se, že se

poškodí a špatně porostou. Proto naléhaly na mláďata, aby s houpáním přestala.

Jednoho rána mámě kamzíci došla trpělivost.

„Milý kamzíku,“ pravila, když ho vyprovázela ke skálám, „má trpělivost je u konce. Dnes naposledy tě prosím, aby ses nehoupal. Jestli zjistím, že jsi naše ujednání nedodržel, pořádně s tebou zatočím!“

Malý kamzík pokýval hlavičkou, obrátil se, ohrnul pysk a vyrazil za červenohnědými kamarády.

Samozřejmě že houpání ve svých hrách kamzíci nevynechali. Naopak, pořádně to roztočili. A doslova. Za veselého mručení a frkání někteří jedinci zkusili celou otočku. Jejich dopředu zahnuté růžky jim dovoľovaly hupem se přetočit kolem celé větve. Tito odvážlivci pak sklidili zvlášť hlasité ovace.

I káně, které nad nimi poletovalo, obdivně křiklo:

„Hijaá!“

Kamzíčí maminka dobře věděla, co se po její domluvě stane. Kamzíčka znala jako svá kopýtka. Nenápadně se vypravila ke stromu a už z dálky viděla tu melu. Tiše se obrátila a vrátila se zpátky.

Když určený kamzík přiběhl domů, dělal jakoby nic. Maminka se nevyptávala, tak si řekl, že je všechno v pořádku,

nic se neprozradilo. A protože byl z houpání unavený, šel na kutě. Cestou domů se trochu napásl, hlad neměl, a tak spokojeně ulehl a těšil se na zítřek. Usnul tvrdě, jen občas ze spánku zakmtal nožkami.

„Kamzíku, kamzíku, vidím, že se ti o houpání i zdá,“ šeptala maminka a dívala se na spícího rošťáka. „Neposlechl jsi mě, a já splním, co jsem slíbila.“

Tiše přistoupila k synkovi, lehce si ho přidržela kopýtkem a sehnula k němu hlavu. Zuby uchopila růžek – a raz, dva!

Otočila mu ho směrem dozadu. Ještě ho malinko srovnala a potom totéž provedla s druhým růžkem.

Když se dalšího dne kamzík rozloučil s maminkou, vyrazil do skal za kamarády. Nemohl se už dočkat, čekal tam první.

Ledva v dálce zahlédl svého nejlepšího přítele, pohodil hlavou a vesele odfrkl. Ale jakmile kamarád přiběhl blíž, zůstali na sebe koukat jako opaření.

„Co se ti stalo?“ udiveně mekl kamzík.

„A co tobě?“ rozesmál se kamarád. „Zbláznil ses?“

„Mám na hlavě...“ řekl pomalu kamzík, „to, co ty?“

„No... asi ano,“ odpověděl zaraženě ten druhý.

„No nazdar!“ pronesli společně.

